

дойдохъ по аз небото, и ѿвиколыхъ сичката земля. И рече мѸ Господь: помыслилъ ли си на рака могодъ Іѡва; защо нема като него человекъ на землята, който да ѣ подобенъ на него: непороченъ, праведенъ, истиненъ, богочестивъ, който се ѿ фѣрла ѿ всакаго зла; а ты нафиле си испробилъ имѣние то мѸ, и раки, и чада погубити. И ѿговори дѣвола рече на Господа: кожа за кожа: и сичко цю има человекъ даваго за дѣшѣта си, не така по предай го оумой те рѣце тѣло то мѸ, и костите мѸ, и тогава ще видишъ ако ти се поклана. И рече Господь на дѣвола: те предавамъ го тебе, толко дѣшѣта да мѸ чѣвашъ. и излезна дѣволко ѿ лица Господа, и наказа Іѡва сосъ рани и гнои лѣтъ, ѿ главѣта до ногите, и на гноици лежа седемъ лѣтъ. И земля Іѡва чрепъ (лжжица) да ѿстрѣгѣва гноилъти си, и скдеше на вонка вонка и хъ града. И много време се мина, рече мѸ жената негова, дѣмаше: до кога ще терпишъ, а сватый Іѡва и ѿвешѣ, те ще ождамъ оше малко време, чѣкамъ надежда та на спасение то си; пакмѸ рече та, ти защо потрекиса ѿ землята слабата си, и синове тоти и дѣщерки те ти, на филе ги родихъ, та пеглихъ толкова колезни сосъ нихъ. а ти самъ възгнои и черве седишъ, цото замрѣкновашъ вонка безъ покривка, и азъ скитамъ та работа и хода ѿ мѣсто на мѣсто, и ѿвикаламъ домъ ѿ домъ, чѣкамъ да зайде солнцето, да си почина ѿ трѣдове те мой, но продѣмай нешо на бога, и оумри. а той погледна на неѣ, и речей: защо като некоѣ безъмна хоратѣвашъ така; кога кѣхме когати ѿ Господа, каквѣса веселехме, така и сегѣ трѣкова дамѣса радѣваме защо тоиние создѣлатъ който щени ѿпростѣ грѣхѣтъ; и сичко това цю мѸ стана, ницо несогрѣши Іѡва на Господа, ницо и хъ рече сосъ оуетата си нешо безъмно на бога.